

Učitelský týden

V **pondělí** dělala Boženka pořádek ve velké krabici s ležky. Takové té, kde se schovává všechno možné i nemožné. Za chvíli přestala vyndávat složky a sedla si s jedním starým papírem. Prý vysvědčením. „Jejda,“ řekla, „to jsem dlouho neviděla.“ A pak mi řekla, že její nejmilejší paní učitelka byla ta, která učila český jazyk. Prý nosila brýle na řetízku. Jednou Boženka četla nahlas a místo „královna“ řekla „králíkovna“. Třída se rozesmála a paní učitelka povídá: „To by byl velmi hopkavý zámek, Boženko.“ Boženka se tenkrát styděla, ale pak jí paní učitelka řekla, že kdo si umí hrát se slovy, ten se jich nemusí bát.

V **úterý** jsme si připomněli učitele tělocviku. Měl píšťalku a volal: „Ramena vzad!“ Jednou měli šplhat po laně a Boženka zůstala viset v půlce. Ani nahoru, ani dolů. Učitel ji ale povzbuzoval: „Klidně pomalu, po centimetrech, hlavně se nepustit.“ A ona to zvládla. Nahoru a pak i dolů. Možná ne elegantně, ale statečně.

Ve **středu** přišel na řadu učitel matematiky. Míval prý křídou za uchem a rád měl ve všem pořádek. Jednou stála Boženka u tabule a nevěděla si rady s dlouhým dělením. Mlčela a koukala do země. A on jí prý řekl: „Když nevíš, začni zase od začátku.“ Zaklepal křídou na první řádek a Boženka začala znovu - a ejhle, ono to šlo. To je vlastně moudré i pro život. I pro psy. Třeba když hledají, kam si schovali piškot.

Ve **čtvrtek** mezi nás přišel pan učitel dějepisu. Měl veliký knír a uměl vyprávět tak, jako by u všech těch historických událostí byl. Jednou prý přinesl do hodiny starou minci a posílal ji po třídě. Když ji držela Boženka v dlani, řekl: „Historie nejsou jen letopočty. To byli lidé jako vy, jen tu byli dřív.“ Boženka se to moc líbilo. Mně také. Jen jestli znali piškoty.

V **pátek** byla na radě paní učitelka přírodopisu. Jednou přinesla do školy ježka. Děti se k němu hrnuly, ale paní učitelka se je hned snažila zklidnit. „Opatrně,“ řekla, „ať mu neublížíte, je to živý tvor jako vy.“ Boženka mě podržela pod krkem. A já si říkal, že některé školní věty jí zůstaly v srdci napořád.

V **sobotu** jsme vzpomínali na kreslení. Paní učitelka prý měla prsty pořád od barev. Jednou jim zadala nakreslit vázu s jablky. Boženka ale namalovala kocoura na parapetu. Učitelka se podívala a řekla: „Ten kocour chtěl být na obrázku asi víc než ta jablka, že?“ A dala jí jedničku. Za kocoura. Za kocoura?

V **neděli** Boženka seděla v křesle, já u jejích nohou, a vysvědčení leželo na stolku. Připadalo mi, jako by tu s námi na chvíli seděli všichni učitelé, na které jsme vzpomínali. A já přemýšlel, co by učili mě. Na přírodopis bych byl výborný, to je jasné. V tělocviku taky, hlavně v běhu ke dveřím a ve skoku pro piškot. A kdyby byl předmět „věrné ležení u nohou“, měl bych samé jedničky. Jenže... Já bych místo jedniček stejně radši bral piškoty. To je podle mě ten nejlepší systém ocenění.